

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.109/2007/4. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2008. március 18. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2007. július 12. napján kihirdetett B.332/2006/49. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

A vádlottal szemben a kiutasítás mellékbüntetés tartamát 10 (tíz) évben határozza meg.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bírósági Gazdasági Hivatalnál Bny.I.55/2004. tételszám alatt kezelt és az első fokú bíróság által elkobozni rendelt bűnjelek tekintetében az elkobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzi, a bűnjelek lefoglalásának megszüntetése mellett azok megsemmisítését rendeli el.

Az első fokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2005. december 12. napján kelt B.122/2004/23. szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki erős felindulásban elkövetett emberölés bűntettében és kifosztás bűntettében. Ezért - halmazati büntetésül - 7 év börtönbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről való végleges hatályú kiutasításra ítélte. A megyei bíróság ítéletét a Győri Ítéltábla a 2006. október 10. napján kelt Bf.30/2006/8. szám alatti végzésével hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárásban a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2007. július 12. napján kihirdetett, B.332/2006/49. számú ítéletével bűnösnek mondta ki vádlottat 1 rb. nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetében, ezért 15 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és a Magyar Köztársaság területéről való végleges hatályú kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2003. július 21. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt. A nyomozás során lefoglalt és a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bnyk.I.55/2004. szám alatt, 3., 4., 6., 7., 8., 9. tételként kezelt bűnjeleket elkobozta, a többi bűnjel lefoglalását megszüntetve azokat megsemmisíteni rendelte. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 1.772.881.- Ft viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosításért, a vádlott és védője - indokolás nélkül - téves minősítés miatt illetve enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.279/2007/1-I. számú átiratában kifejtette, hogy a vádlott és védője által enyhítés végett bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartja, az ügyészi fellebbezést pedig helyes indokainál fogva fenntartja. A megyei bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárást törvényesnek találta és véleménye szerint a beszerzett bizonyítékok értékelése is megfelelő volt. Eleget tett a bíróság indokolási kötelezettségének, továbbá helyes a bűncselekmény minősítése is. A büntetés kiszabása körében jelentőséggel bíró körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta, ám azokat, véleménye szerint nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Az időmúlás ugyanis jelen esetben komolyabb súllyal nem vehető figyelembe, hiszen az eljárás megindulását 4 évig a vádlott külföldi tartózkodása akadályozta. Összességében a kétszeresen minősülő emberölés kiemelkedő tárgyi súlyára tekintettel indokoltnak látta az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabását. A lefoglalt bűnjelek közül a 3., 4., 6., 7., 8., 9. tételszám alattiak elkobzásával nem értett egyet, mivel azok a sértett tulajdonát képezték, így elkobzásukra törvényes lehetőség nincs, ám érték nélküliek és senki sem tartott rájuk igényt, így indítványozta a megsemmisítésüket. Egyebekben indítványozta az ítélet helybenhagyását.

A fellebbezési tárgyaláson a védő a fellebbezést fenntartotta, lényegében az első fokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta. Álláspontja szerint az ítélet megalapozatlan és az első fokú bíróság indokolási kötelezettségét sem teljesítette megfelelően. A megalapozatlanságot abban látta, hogy a tényállás bizonyítékokkal kellően nem alátámasztott, s a megyei bíróság tényről tényre is helytelen következtetéseket vont le, amelyeknek egyébként indokaival is adós maradt. Hivatkozása szerint ítéleti bizonyossággal pusztán annyi állapítható meg az ügyben, hogy a vádlott és a sértett közt dulakodás alakult ki, amely elfajulván az utóbbi halálához vezetett. A cselekménnyel kapcsolatban feltárt lényeges körülmények mind ellentmondani látszanak a megállapított tényállásnak, így a megismételt eljárásban a megyei bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a hatályon kívül helyezésre került ítéleti tényállást állapítja meg, ennek eredményeként a vádlott élet elleni cselekményét erős felindulásban elkövetett emberölés büntetnének minősíti. Mindemellett utalt arra is, hogy a kiszabott büntetés az adott minősítés mellett is rendkívül eltúlzott, annak enyhítése indokolt.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson nem kívánt felszólalni.

A fellebbezéseket az ítéletábra egyik formájukban sem találta alaposnak.

A táblabíróság a fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta a Be. 348.§ /1/ bekezdésének megfelelően. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartva igen részletes, nem csak a hatályon kívül helyező határozat iránymutatásait szem előtt tartó, hanem az ügyet előbbre vivő további bizonyítást is lefolytatott. A feltárt bizonyítékokat igen nagyfokú alapossággal vizsgálta, vetette egybe, s vont le azokból további tényekre vonatkozó következtetéseket. E mérlegelő tevékenysége, mivel okszerű, logikus, a másodfokú eljárásban alappal nem támadható. Az eljárás során egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a vádlott az árusítás alkalmával soha nem ment be a falu lakóinak portáira, a sértett egyébként is mindenki előtt zárta utcai kapuját. Lakásába tehát csak olyas valaki juthatott be, akit maga engedett be, vagy aki előtt - azt várva - nyitva hagyta a kaput. Ezzel teljesen egybevág a tanúk által megerősített azon körülmény, hogy a sértett „a szeretőjét” várta aznap. Ebből pedig okszerűen következik, hogy a vádlottal találkozót beszélt meg, amelynek célja nem ruházati cikk árusítása, hanem intim együttlét volt. Ebből pedig egyenesen következik, hogy a vádlott azon védekezése sem fogadható el, hogy őt a sértett közeledése váratlanul és rendkívül megalázó módon érte, amely indokolhatná erős felindultságát. Az ilyen szituációkra jellemző, hogy az egyik fél részéről tett ígéret nem a valóságot tükrözi. Továbbá a rendelkezésre álló bizonyítékokból arra sem lehet következtetni, hogy a vádlottat akár csak testi épség elleni inzultusok /amelyekre egyébként az adott körülmények közt számításba is lehetett/ érték a sértett részéről az esetleges visszautasítást követően, ellenkezőleg amellyel szólnak, hogy a sértett kényszerült mindvégig védekezésre. Ilyen körülmények közt nem vezethet eredményre a tényállás védelmi részről történő támadása. A tényállás mindenben megfelel a beszerzett bizonyítékoknak, azokon alapul, így a Be 351.§ /1/ bekezdése szerint irányadó volt másodfokú bíróság számára is.

E tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság a vádlott bűnösségére, s a bűncselekmény minősítését illetően sem tévedett. Az irányadó tényállásból következik, hogy az erős felindulásból elkövetett emberölés büntette megállapítása szóba sem jöhet, a vádlott egyenes szándékkal, kitartóan, több fajta elkövetési módszerrel is, magából kifordulva, a sértettnek rendkívüli fájdalmat, szenvedést okozva - a fej koponyatörést okozó módon történő ütlegelése, fojtás, egyéb bántalmazás - kívánta a sértett halálát. S ebben - kizárva az erős felindulást - a rendelkezésre álló bizonyítékokból is következő nyereségvágy vezérelte.

A megyei bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket maradéktalanul feltárta. Kétségtelen, hogy a vádlott az egyik, a társadalom által leginkább elítélendő, ezáltal nagyon súlyos következményeket kívánó, s maga után vonó bűncselekményt követte el. Esetében vagy 10-15 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását írja elő a törvény. A megyei bíróság az összes körülményt mérlegelve arra az álláspontra jutott, hogy a vádlottal szemben életfogytig terjedő szabadságvesztés kiszabása nem indokolt. Legfőképp a személyi körülményeket nézve ezt az ítéletábra is osztotta, ezért úgy találta, hogy az adott

büntetési tételen belül, a felső határral egyező 15 évi büntetés elégséges, de egyben elengedhetetlenül szükséges is a büntetési célok elérése érdekében. Ebből következően a másodlagos védelmi indítványnak megfelelően a főbüntetés enyhítése szóba sem jöhetett. Korrekcióra szorult azonban a megyei bíróság által alkalmazott kiutasítás mellékbüntetés tartama. A Btk. 61.§ (3) bekezdése alapján a vádlott végeleges hatályú kiutasításának törvényi feltételei nem állnak fenn, így vele szemben határozott ideig tartó kiutasítás alkalmazható. Az ítélőtábla úgy találta, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény jellegére és az egyéb körülményekre figyelemmel a kiutasítást a Btk. 61.§ (4) bekezdése alapján leghosszabb tartamban, 10 évben indokolt meghatározta esetében.

A megyei bíróság Gazdasági Hivatalánál Bny.I.55/2004. számon 3., 4., 6., 7., 8., valamint 9. tételszámok alatt kezelt bűnjelek a sértett, **sértett** tulajdonát képezték, így elkobzásukra a Btk. 77.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján, a (3) bekezdés kizáró rendelkezése miatt nem kerülhet sor, ezért az ítélőtábla - a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően - a Be. 155.§ (8) bekezdése alapján ezek megsemmisítéséről rendelkezett.

Az ítélőtábla az előzőek alapján az első fokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta a vádlottal szemben alkalmazott mellékbüntetés, valamint a bűnjelekről szóló rendelkezés egy részének vonatkozásában, annak egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helyben hagyta.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án alapszik.

G y ő r , 2008. március 18. napján

Dr. Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2007. július 12. napján kihirdetett, B.332/2006/49. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2008. március 18. napján

. Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül

kiadó: